

[Hans Rasmussen.]

listisk fremgangsmåde kan ikke tolereres hos os, hvis vi skal holde styr på tingene i vort land. Forholdet er det, at man under forhandlingerne mellem finansministeren og et af tjenestemændene lovligt udpeget forhandlingsudvalg ikke var tilfreds med det tilbud, finansministeren fremsatte, men det er jo tænkeligt, at forhandlingerne, såfremt man var gået videre med sine klager til finansudvalget eller til de politiske partier, kunne have været fortsat.

Jeg giver ikke en klink for beklagelserne over de lave lønninger, for hvis organisationerne på forhånd, som det er blevet sagt her, har accepteret den graduering, der findes i lønningsloven, ja, så er det noget, man én gang er gået ind på, og så kan man ikke i en eller anden forvirret situation sige, at det er motiveringen for, at man ikke ønsker at tage et eller andet forlig. Det står organisationerne frit for at søge aftalen ændret på samme måde, som vi i den almindelige fagbevægelse må gøre det over for arbejdsgiverne.

Jeg synes derfor, at situationen er en noget anden. Den er det, når postbudene her i hovedstaden uden varsel og uden at kende det endelige resultat af forhandlingerne om tjenestemændenes lønforhold nedlægger arbejdet. Jeg vil betegne det som den store dille. Jeg ved nok, at der er enkelte af fagbevægelsens medlemmer, der undertiden har nedlagt arbejdet og måske også har gjort det ulovligt, men det er sket på et tidspunkt, da de har fået meddelelse om et resultat, som de ikke har været i stand til at godtage. I dette tilfælde havde der endnu ikke været ført forhandlinger; der havde endnu ikke været samtaler mellem ledelserne for postbudene i København og i hele landet, man havde ikke fået meddelelse om noget resultat, men alligevel var man sikker på, at man skulle gå i demonstration, altså gå i ulovlig strejke — for andet og anderledes er det ikke.

Jeg synes ikke, det er den københavnske postbudestand værdigt, og jeg synes heller ikke, det er ledelsen for de københavnske postbude værdigt, hvad de her har lagt frem for deres medlemmer, for de burde klart have taget afstand fra ulovligheder af denne art. Man kan ikke være tvetydig i en situation som denne og lade postbudene

gå i konflikt, for det er ikke god vejledning for medlemmerne. Det skader efter min mening i høj grad hele tjenestemandstanden; det gælder ikke alene postbudene i København, men hele landets tjenestemandstand, og den må der nu engang stå respekt om. Jeg tror, vi er adskillige her i folketinget, der gerne vil være med til at hjælpe tjenestemændene til så mange og så store goder som overhovedet muligt. Men det, at der har været almindelig forvirring i befolkningen, berettiger dog ikke til at gå i konflikt, især da ikke når man ikke har afsluttet forhandlingerne. Man gør det som en trussel; man vil tvinge lovgivningsmagten; man vil tvinge folketinget. Jeg synes som sagt ikke, det er postbudene værdigt — det skal siges rent ud. Der er ingen, der har gjort postbudene til avantgarde for ulovligheder her i landet.

Jeg finder, det ville være mere tåleligt, om man var i stand til på en rolig måde at afvikle lønforhandlinger og lønkonflikter. Men som jeg gang på gang har understreget det, er der dog den forskel på de nylig afsluttede strejker og denne, at når fagbevægelsen har en konflikt løbende, foregår det inden for rammerne af den arbejdsret, som er afstukket ved lov; vi holder os altså på den rigtige side af loven. Alligevel tror jeg, det er forhandlingens vej, der både os bedst. Det er den, der har givet resultaterne. Det er ikke tilfældet med de ulovlige strejker, som jeg fordømmer og altid har fordømt, også som leder inden for fagbevægelsen. Hvis man nemlig lader ulovlige konflikter løbe af stabelen uden at stoppe dem og mener, det er den vej, vi skal frem, så sker der en almindelig nedbrydning af vort demokrati, og det kan ingen være tjent med — allermindst vi, der sidder her i tinget.

Baunsgaard: Jeg forstod på det ærede medlem hr. Erik A. Jensens sidste indlæg, at også han erkendte ulovligheden af tjenestemandsstrejker. Det ærede medlem spurgte mig, om jeg havde den opfattelse, at det var ulovligt af ham som formand for de københavnske postbude at udsende en opfordring til at gå i arbejde i morgen. Nu vil jeg gerne sige til det ærede medlem, for at han kan kende mig for fremtiden, at han aldrig slipper godt fra i en diskussion